

llegeixo la Paraula

Mt 5, 1-12

En aquell temps, en veure les multituds, Jesús pujà a la muntanya, s'assegué, i se li acostaren els deixebles. Llavors, prenent la paraula, començà a instruir-los dient: «Feliços els pobres en l'esperit: d'ells és el Regne del cel! Feliços els qui ploren: Déu els consolarà! Feliços els humils: ells posseiran la terra! Feliços els qui tenen fam i set de ser justos: Déu els saciarà! Feliços els compassius: Déu se'n compadirà! Feliços els nets de cor: ells veuran Déu! Feliços els qui treballen per la pau: Déu els anomenarà fills seus! Feliços els perseguits pel fet de ser justos: d'ells és el Regne del cel! Feliços vosaltres quan, per causa meva, us insultaran, us perseguiran i escamparan contra vosaltres tota mena de calúmnies! Alegreu-vos-en i celebren-ho, perquè la vostra recompensa és gran en el cel».

medito la Paraula

¿Què vol dir per a mi ser pobre segons l'Evangelí? ¿Estic aferrat a les meves moltes o poques possessions? ¿Em sento infeliç quan algú o les circumstàncies diverses de la vida em desposseeixen dels meus privilegis, de les meves prerrogatives? ¿Poso la meua confiança en Déu? ¿O més aviat em refio de les meves seguretats? ¿Com visc la solidaritat amb els pobres? ¿Em sento responsable de les injustícies i desigualtats? ¿Visc amb sobrietat en relació a les coses?

¿Com integro el sofriment en la meua vida? ¿Com un mal inevitable? ¿Com un camí d'accés al més íntim de mi mateix i, per tant, també com un camí d'accés a la realitat de Déu? ¿A la llum del sofriment present en la meua vida, quin és el meu concepte de felicitat? ¿Sóc feliç segons les benaurances?

¿Com em valoro a mi mateix? ¿Tinc tendència a infravalorar-me? ¿o a sobrevalorar-me? ¿Sóc capaç de contrastar la meua veritat, allò que sóc, a la llum de la veritat de l'Evangelí? ¿Em deixo il·luminar per la llum de la Veritat, que és Déu? ¿Hi ha lloc per als altres?

¿Com responc en la meua vida al projecte de Déu sobre el món i sobre mi mateix? ¿M'ho crec que l'amor aprofundeix la justícia, i fins la depassa, que la justícia de Déu consisteix a estimar? I des d'aquesta perspectiva ¿sóc just amb mi mateix i amb els altres?

¿Què se n'ha fet de la tendresa en la meua vida? ¿De la capacitat d'admirar-me, d'alegrar-me, i, per tant, també de compartir el sofriment de l'altre, de compadir, de «compatir»? ¿Tinc el coratge de deixar el meu cor indefens, exposat, vulnerable a l'estimació dels altres? ¿Sóc conscient de tot el que m'exigeix aquesta compassió: l'alegria, la pau, la reconciliació amb mi i amb els altres, la capacitat i el compromís d'estimar els altres...?

¿Què faig amb els meus sentiments, sovint tan contradictoris? ¿M'adono dels motius reals que m'impulsen a fer o a dir? ¿Estimo, com Déu l'estima, la veritat al fons del cor? ¿I la meua mirada, és neta? ¿és interessada? ¿és possessiva? ¿Com em sento mirat per Déu? ¿I pels altres?

¿Estic en pau amb mi mateix? ¿o visc en la crispació constant? ¿Què entenc per pau segons l'Evangeli? ¿Inacció? ¿Indiferència? ¿Conformisme? ¿Procuo en les meves relacions amb els altres fomentar la veritable pau de Jesús? ¿Quan acullo Jesús en la meua vida, em deixo inundar per la seva pau?

¿Com reaccio davant el fet que avui els cristians, l'Església, ja no som significatius? ¿M'ho crec que la veritable felicitat de l'Evangeli rau precisament en aquesta insignificança? ¿Fonamento la meua felicitat en el prestigi, en la imatge, en la consideració dels altres envers mi?

prego amb la Paraula

Benaurances de la Solidaritat

Marcelo A. Murúa

Feliços els que segueixen el Senyor
Pel camí del bon Samarità.
Els que s'atreveixen a caminar després dels seus passos
a superar les dificultats del camí.
a vèncer els cansaments de la marxa.
Els que en caminar van traçant sengles noves
perquè altres segueixin, entusiasmats,
i continuïn l'obra del Senyor.

Els que, atents i apressats,
canvien la seva ruta per sortir a la trobada
del Senyor viu en qui pateix,
tan present en aquests temps,
tan pròxim per a alguns,
per a altres tan llunyà.

Feliços els que donen la vida pels altres.
Els que treballen intensament
per la justícia anhelada.
Els que construeixen el Regne
des de llocs remots.

Els que, anònims i sense primeres planes,
lliuren la seva vida perquè altres visquin més i millor.

Els que amb el seu diari sacrifici
obren empremtes d'humanitat nova
en un món marcat per l'egoisme neoliberal
del "déu-mercat".

Feliços TOTS els que treballen pels pobres.
Des dels pobres.
Al costat dels pobres.
Amb cor de pobre.
Contemplant diàriament
la germana mort, primerenca,
injusta, dolorosa,
als rostres dels nens oblidats,
sense salut, ni educació, ni jocs.

Feliços els que viuen solidaris
deixant l'asfalt net i lluent
per caminar les sendes pedregoses, polsegoses
dels qui no compten
en els nombres o estadístiques dels ministeris de torn.

Feliços els que estimen el germà concret.
Els que no se'n van en paraules
sinó que mostren el seu amor vertader
en obres de vida, de companyia i de lliurament sincer.

Feliços els qui ensenyen,
els que intenten que tots aprenguin
sense distincions de color, pell o diners.
Feliços els qui comparteixen els seus béns
per viure com a germans
i demostrar-ho en la pràctica.
Els que no guarden amb egoisme
sinó que brinden i comparteixen.

Feliços els que caminen plegats,
a la recerca comunitària
del Regne de Vida Nova
i Fraternitat Realitzada.
Els que s'ajuden en els moments bons i dolents,
els que aprenen que mes poden dos junts que un només.

Feliços TOTS els que pensen primer
en el germà i que troben la seva alegria
i el goig i el sentit de la vida
en treballar pels altres
i pel Regne
i pel Senyor viu enmig nostre:
Oblidat,
marginat,
sol i abandonat

en els rostres de joves
d'indígenes, d'ancians
de dones soles
de desocupats
i de tants altres

FELIÇOS , SENYORS,
- i alço la veu perquè ho escoltin tots -
ELS QUE VIUEN
EL MANAMENT PRIMER
QUE ÉS L'AMOR A DÉU EN EL GERMÀ.

I en aquests temps marcats
per tant d'egoisme i indiferència,
Feliços els que troben
que aquest amor avui es revela en un camí:
ser solidari,
SER SOLIDARI.

altres paraules m'hi ajuden

“Temps de miracles” *per Jose María Rodríguez Olaizola sj.*

No sé si crec en un déu massa miraculós. Potser sóc massa conformista, o la meva fe es massa racional.

Potser em falta ambició creient. Però els miracles, per mi, són tot i res. M'explico. En temps de Jesús anomenaven miracles a coses extraordinàries (que abans no tenien explicació, i moltes d'elles potser avui sí en tenen).

És veritat, hi ha coses sorprenents en la vida. Però entenc que a molta gent li molesti pensar en els miracles com a intervencions arbitràries d'un Déu que, quan vol, canvia les dinàmiques de la seva creació perquè sí. O entenc que hi hagi gent inquieta, que davant aquest Déu només deixa l'opció de “no obrir boca i acollir el misteri”, perquè els seus designis són tan inescrutables, prefereixi prescindir de quelcom diví. Entenc que hi hagi gent per a qui l'afirmació de que algunes coses absurdes passen és que “així ho ha volgut Déu” el deixi indignat amb aquell Déu... Per això em costa acceptar aquesta actuació intempestiva de Déu. De vegades, quan nosaltres insistim en els miracles (per exemple, per a provar la santedat, com si li exigíssim a Déu una garantia), em ve al cap la desesperació de Jesús contra aquells que demanaven signes per a posar a prova a Déu...

I és que, d'alguna manera, els miracles són coses molt més quotidianes i al mateix temps admirables. El miracle ets tu quan estimes a una altra persona sense

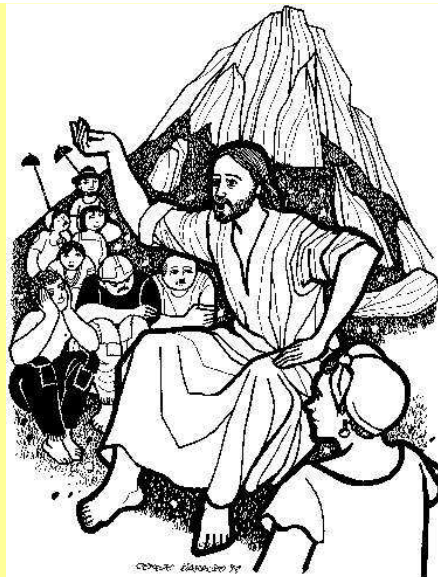
exigir-li res. Soms nosaltres, quan perdonem, molt més enllà de la lògica o d'una justícia contable. El miracle sóc jo, i tu, que, tot i amb els nostres defectes, podem proclamar un Déu bo, podem crear camins per a ser recorreguts per homes cansats.

El miracle ers tu, i sóc jo, quan, tot i en les circumstàncies més adverses som capaces de somriure com una llavor d'esperança. Eta tu, i sóc jo, quan acariciem la vida. Avui és miracle compartir sense càlcul (que els cistells ja estan plens de pans i peixos, però a molts no els hi arriba). És miracle la nostra capacitat d'abstreure, admirar, pensar, avançar i estimar. És miracle la nostra imaginació que ens permeti descobrir nous horitzons.

Ho és, per tant, la capacitat d'entregar-se sense condicions, sense marxa enrere, sense garreperies, als altres. És miracle, finalment, dir en veu alta les benaurances, i sentir que aquesta veritat et crema i t'apassiona. I quan miro al voltant, i percebo aquests miracles, és quan intueixo, agrait, a Déu.

la imatge

www.webdepastoral.salesians.info

viure
afons

Podeu consultar:

pregaria.cat